

SERMO LXII.

De Alleluia.

Hic sermo legitur in quatuor codd. Florentin., nempe 1° Bibl. Laur., Plut. xvii, cod. xli, fol. 112; 3° ibid. Plut. xxxiii sin., cod. iv, fol. 59 b; 4° Bibl. Ædil., cod. cxxxviii, fol. 105; 4° ibid. cod. cxliii, fol. 150 b. Dignus est sancto Augustino, cujus ubique nomen præfert. Locus ejus post præcedentem.

SYNOPSIS.

I. Tres vocis hebraicæ alleluia significationes. II. Prima, Cantate ei, qui est. III. Secunda, Benedic nos simul Deus in unum. IV. Tertia, Laudate Dominum.

I. Ad laudem Dei, atque ad confessionem veræ fidei invitavit nos sermo hebraicus, fratres charissimi, qui assidue sonat in Ecclesia, id est, Alleluia. Alleluia enim de hebræo (1) in latinum interpretatur, Cantate ei qui est, aut, Benedic nos Deus simul in unum, aut certe, Laudate Dominum (2), quod totum saluti ac fidei nostræ necessarium est.

II. Debemus ei cantare, qui est, quia aut nos, aut antecessores nostri dudum cantabant his, qui non erant,

(1) Cod. iv de Hebræico. — (2) Vide August. Serm. cccxlii, num. 8; ccciv, num. 5; cclvii, num. 1; cccclxii, num. 29; et Euarrat. in Psal. cxlviii, num. 1.

id est, diis (1) gentium et simulacris idolorum; sed vane tunc cantabant, quia vana erant quæ colebant. Sed postquam venimus ad credulitatem, et (2) ad agnitionem divinam, cantare cœpimus ei qui est, id est, Deo omnipotenti, creatori (3) cœli et terræ, et ipsi factori nostro, qui (4) ita ait ad Moysen: « Sic dices filiis Israël: » Qui est misit me ad vos¹. » Est enim ille qui semper fuit et sine initio Deus, et qui permanet in æternum sine fine. Cui merito ac jure cantamus, quia quod sumus, quod vivimus (5), non nostræ virtutis est, nec nostræ potentiæ, sed ipsius dignationis est et pietatis. Huic ergo tali ac tanto Deo, qui semper fuit et est, cantare debemus quæ digna sunt, quæ ad laudem ejus majestatis conveniunt, quod æternus sit, quod omnipotens sit, quod immensus sit, quod creator sæculi (6), et mundi salvator sit, qui (7) tantam dilectionem habuit in hominibus, ut etiam Filium suum pro salute sæculi traderet, dicente ipso in Evangelio: « Sic, inquit, dilexit Deus mundum, ut Filium suum unigenitum daret; ut omnes qui credunt in eum » non pereant, sed habeant (8) vitam æternam². »

III. Interpretatur ergo Alleluia, Cantate ei qui est; interpretatur etiam, Laudate Dominum (9), sive, Benedic nos Deus simul in unum. Quæ interpretatio quam congrua fidei nostræ ac saluti sit, si consideremus, advertimus. Cum ergo dicimus Alleluia, Benedicat (10) nos Deus simul in unum, oramus. Si ergo simul sumus in

¹ Exod. iii, 14. — ² Joan. iii, 16.

(1) Sic cod. iv; cæteri male dii. — (2) Sic cod. iv; deest et in cæteris. — (3) Sic cod. iv; cæteri male creatorem. — (4) Sic cod. iv; cæteri male quia. — (5) Hæ voces quia quod sumus, quod vivimus, desunt in cunctis codd., excepto cod. iv. — (6) Cod. cxxxviii creator cœli et terræ, et; cæteri ut in textu. — (7) Sic cod. iv; cæteri quod. — (8) Sic cod. iv; cæteri habeat. — (9) Sic omnes codd., excepto cod. iv, qui habet Deum. — (10) Omnes codd. benedic.

unum per fidem, per pacem, per concordiam, per unitatem, digne Dominum laudare possumus, et (1) digni sumus ut benedici simul in unum a Domino mereamur. Hoc enim scriptum est: « Ecce quam bonum, » et quam jucundum habitare fratres in in unum¹. » Et iterum dicit: « Qui habitare facit unius moris in » domo². » Benedicimur (2) itaque a Domino, si (3) simul in unum inveniamur, id est, in unitate fidei manentes, in concordia pacis, in affectu dilectionis, secundum quod Apostolus hortatur, et admonet, dicens: « Obsecro autem vos, ut idipsum sapiatis omnes, et » non sint in vobis schismata (4), sitis autem perfecti » in eodem sensu et in eadem scientia³. » Unde si discordia, si scissura, si dissensio in nobis sit, non sumus digni benedictione Dei, nec Deum digne laudare possumus (5), quamdiu in hac malitia sumus. Quomodo enim confidenter sermone paterno respondere Alleluia possumus, id est, Benedic nos Deus simul in unum, ut mereamur simul in unum benedici, et Deum digne laudare valeamus. Non convenit responsio ista Hæreticis, Alleluia (6), non Schismaticis, non omnibus adversariis unitati Ecclesiæ, quia non sunt (7) simul cum Ecclesia in unum. Hoc enim, et ipse Dominus in Evangelio manifestat dicens: « Qui non est mecum, contra me est; » qui autem non colligit mecum, spargit⁴. » Christi enim est colligere in unum, diaboli vero per diversa (8) dispergere. Qui enim unitatem Ecclesiæ diligit, Christum

¹ Psal. cxxxiii, 1. — ² Id. lxxvii, 7. — ³ 1 Cor. i, 10.

(1) Sic cod. iv; cæteri male *ut*. — (2) Sic cod. iv; cæteri male *benedicimus*. — (3) Deest *si* in omnibus codd., sed male. — (4) Cod. male *scismata*; et deinde *scismaticis*. — (5) Sic cod. iv; cæteri male *possimus*, et sic paulo post. — (6) Cod. iv *alleluia hæreticis*. — (7) Sic cod. cxliii; deest verbum *sunt* in cæteris. — (8) Sic cod. cxliii; cæteri male *per diversas*.

sequitur; qui vero dispersione (1) delectatur, diabolum sequitur, quia (2) auctor dispersionis diabolus est; et ideo dictum (3) a Salomone legimus: « Tempus disper- » gendi et tempus colligendi¹. » Fuit dudum tempus, quo nos diabolus per diversa dispersit; sed veniet iterum tempus quo nos Christus colliget in unum. De qua re fugere et vitare debemus discordiam, cujus diabolum auctorem esse (4) cognoscimus; sequi vero pacem et unitatem Ecclesiæ, ut digne meritoque Alleluia respondere possimus, id est, Laudate Dominum, sive, Benedic nos Deus simul in unum.

IV. Vide quanta gratia interpretatio ista sit. Alleluia, singulariter respondemus, et communem benedictionem expetimus, ut singuli benedicamur in unum. Unum enim corpus Ecclesiæ sumus, et ideo omnes una voce, una mente, id est, una concordia, una fide, una spe, una charitate Deum laudare oportet; dignaturque Deus laudari (5) a justis, non dignatur ab impiis et peccatoribus; dignatur laudari a Catholicis, non dignatur ab Hæreticis; dignatur a fidelibus, non dignatur ab infidelibus. Quapropter ita agere, ita conversari (6) debemus, ut digni ad laudandum Dominum habeamur (7), et conveniat dictum illud (8) propheticum: « Laudate, pueri, » Dominum, laudate nomen Domini². » Quod (9) jure ac merito facimus, si voluntati ac præceptis ejus fideliter in omnibus pareamus, præstante ipso Domino nostro Jesu Christo, cui (10) sit gloria et honor in sæcula sæculorum. Amen.

¹ Eccl. iii, 5. — ² Psal. cxii, 1.

(1) Sic cod. iv; cæteri male *dispersionem*. — (2) Sic cod. cxxxviii; cæteri male *qui*. — (3) Sic cod. iv et cxliii; cæteri male *lectum*. — (4) Sic cod. iv; cæteri male *auctor est*. — (5) Sic codd. iv et cxliii; cæteri *laudare*, sicque deinceps. — (6) Sic cod. iv; cæteri male *conversare*. — (7) Sic cod. iv; cæteri male *habeamus*. — (8) Sic cod. iv; cæteri male *illum*. — (9) Sic cod. iv; cæteri male *quo*. — (10) Sic cod. iv; cæteri *cujus*.